

De Ster

HET KINDEKE JEZUS.

December 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG - No. 12

INHOUD:

	Blz.
Hulde aan een groot Zendingspresident, door Don H. Van Dam	342
Persoonlijke beschrijving van Jezus Christus	344
Joseph Smith	346
Dit is mijn geliefde Zoon — Hoort Hem, door R. Wm. Bradford	348
's Heren Wegen, door John Sipkema	352
Zijt gij een zendeling?, door Phares N. Green	357
De Zustershulpvereniging, door Ada S. Van Dam	359
Gebeurtenissen in de Zending	362
De ogen van Moeder	369
Aankomst en Vertrek	370

Redacteur: **DON H. VAN DAM**, President der Nederlandse Zending
Assistent: **JOHN SIPKEMA**.

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

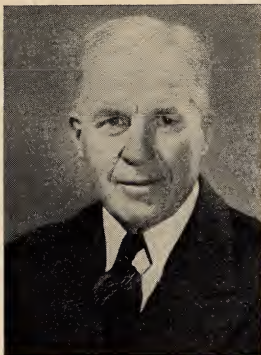
*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

HULDE AAN EEN GROOT ZENDINGS-PRESIDENT

door President Don H. van Dam

Terwijl de voetstappen van grote mannen steeds verder opwaarts stijgen naar hun eeuwige bestemming, laten zij achter zich de wegwijzers staan die de richting naar succes en geluk aanwijzen. Kort geleden, toen ik weer eens de bladzijden van het boek „Smile Posts of Satisfaction” opsloeg, keerde ik in gedachten terug naar de eerste ontmoeting welke ik met de schrijver heb gehad, die toen al een groot en invloedrijk man was in het Koninkrijk van God.

Toen ik voor het eerst, op 12 Maart 1928, in het kantoor van President John P. Lillywhite zat, bevond ik mij in de tegenwoordigheid van een oprechte vriend, een dienstknecht des Heren, iemand die mijn leven en dat van mijn gezin in toekomstige jaren zou beïnvloeden. Weinig kon ik dat echter toen vermoeden. Het is niet slechts één ondervinding in het evangelie die een mens een brandend getuigenis van de waarheid geeft, noch de eerste ontmoeting met een leider der Kerk, maar de voortdurende en regelmatige invloed en omgang. Het was reeds de tweede keer dat President en Zuster Lillywhite over de Nederlandse Zending hadden gepresideerd. Reeds eerder had hij twee en een half jaren doorgebracht als zendeling in dit land. Als zendingen leerden wij hen liefhebben voor hun oprechte toewijding in de zaak der rechtvaardigheid; voor hun vriendelijkheid en medegevoel; voor hun geduldige hulpvaardigheid en leiding; en voor de vele woorden van raad en wijsheid welke aan ons werden gegeven.

Wij ontmoetten en leerden hun zoons, J. D. en Joel lief hebben. Wij brachten vele uren samen met J. D. door, die toen pas 17 jaar oud was, maar toch reeds een zending van groot formaat.

President Lillywhite en zijn gezin keerden naar Brigham City terug in de late zomer van 1929 en het was maar heel zelden dat wij hem in die jaren zagen. Maar zijn invloed had zijn stempel op onze levens gedrukt, evenals op de levens van vele andere jonge mannen en vrouwen. En thuisgekomen was hij weer werkzaam in het onderwijzen van het evangelie van de Meester. Honderden fijne jonge mensen van de Kerk ontvingen onderwijs en inspiratie van hem in de seminaries van Brigham City. Hij oefende ook op uitstekende wijze verschillende ambten uit in zijn eigen ward en stake. Toen hij zijn vierde oproep ontving om naar Holland terug te keren, was hij Stake President in Brigham City. Zelfs al had hij de leeftijd bereikt, waarop de meeste mensen zich zouden terug trekken uit het actieve leven, toch nam hij de roeping om naar het land en het volk dat hij liefhad terug te keren, met vreugde aan. En zo presideerde hij nog éénmaal over de Nederlandse Zending. Zuster Lillywhite, hoewel zwak van gezondheid, was zoals altijd bereid naast haar man te staan in iedere roeping die hij van de Heer mocht ontvangen. Hun lieve dochter Dorothy Ann was ook bereid haar vrienden en haar school vaarwel te zeggen om een nieuwe taal te leren en haar ouders te steunen in het machtige zendingswerk.

Hun vierde zending was niet gemakkelijk, zij werkten harder dan ooit tevoren. De oorlogsjaren hadden hun stempel achtergelaten op dit kleine, maar mooie landje en hadden het werk des Heren danig opgehouden. Veel moest er gedaan worden. Er waren heel wat zendingen beschikbaar om hen te helpen, maar zij hadden steun en onderwijs nodig. Geen beter man had er toen gevonden kunnen worden om „wegwijzers” langs hun weg te plaatsen.

Aan het einde van hun laatste zending samen op deze aarde, heeft het de Here goedgedacht om Zuster Lillywhite naar een groter zendingsveld te roepen. In deze, zoals in alle andere omstandigheden van het leven, gaf de President gewillig gehoor, met het ware geloof en de geestkracht van een groot man. Hij en Dorothy Ann reisden naar huis met zware harten, om daar opnieuw de Here te dienen. Ook nu weer is hij druk bezig in een van de meest nobele roepingen der Kerk, die van Patriarch. In deze December-tijd, de maand van zijn geboorte, eren wij in de Nederlandse zending hem met liefde en goede wensen. Onze dank voor zijn jaren van toegewijde dienst in de Nederlanden zal even eeuwig zijn als zijn zegeningen in het koninkrijk van onze Hemelse Vader.

Wij geloven in dezelfde organisatie, welke in de vroegere kerk bestond, n.l. apostelen, profeten, herders, leraars, evangelisten, enz.

Art. 7

PERSOONLIJKE BESCHRIJVING VAN JEZUS CHRISTUS.

Alsmede een verslag van Zijne gerechtelijke ter dood brenging.

Het volgende verhaal, hetwelk verklaard werd te zijn, een afschrift van een authentiek verslag, werd ons gezonden met het verzoek, het te willen publiceren.

Brief van Publius Lentulus aan de Senaat van Rome betreffende Jezus Christus.

Waar het de gebruikelijke gewoonte was der Romeinse Gouverneurs om de Senaat alsmede het volk in kennis te stellen der maatschappelijke dingen, welke plaats grepen in hunne verschillende provinciën ten tijde van den Keizer Tiberias Cesar. Publius Lentulus, president van Judea schreef het volgende epistel aan de Senaat van Rome aangaande onzen Zaligmaker.

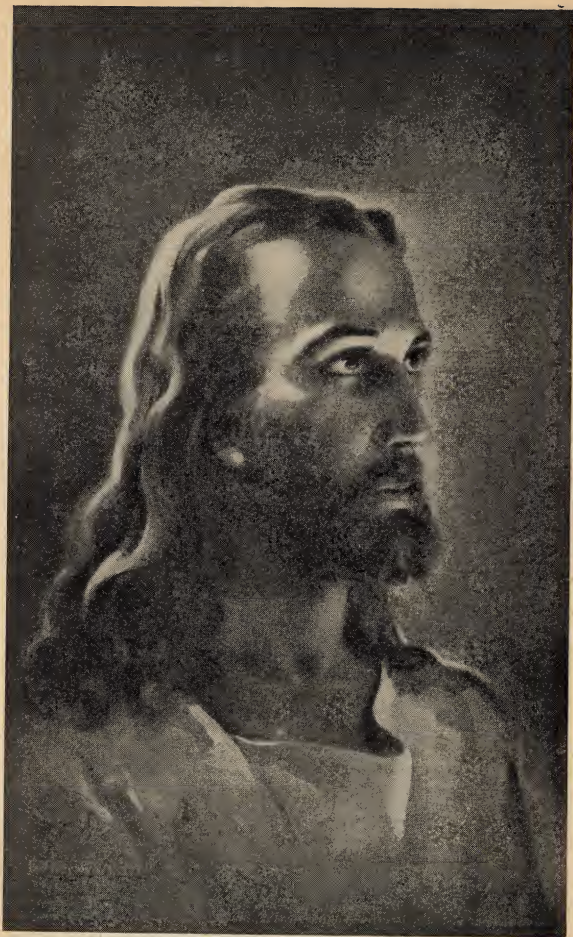
Senatoren van Rome.

Daar is verschenen in deze onze dagen een zeker MAN VAN GROOTE DEUGD, genaamd Jezus Christus, welke ook thans nog in ons midden vertoeft, en door het volk wordt beschouwd als een profeet der waarheid. Zijn discipelen, noemen hem den Zoon van God. Hij doet de dooden verrijzen en geneest alle soorten van ziekten. Hij is een min of meer lang persoon, met zeer eerwaardig en schoon voorkomen. Degene, die hem aanschouwt doet hem liefhebben en vreezen terzelfden tijd. Zijn haar is donker en kastanjebruin van kleur, en effen en glad tot aan de ooren, maar van daar loopt het volgens Oostersch

gebruik, krullend en golvend om Zijne schouders; Hij draagt de scheidring in het midden, volgens de gewoonte der Nazareners. Zijn voorhoofd is zuiver van lijn en zeer fijn besneden, zijn gelaat glanzend en zonder rimpels; schoon en met een liefelijk rood. Zijn neus en mond zijn onberispelijk gevormd, zijn volle baard is van kleur gelijk aan zijn haar, niet zeer lang maar van onderen gevorkt, zijn uiterlijk is onschuldig, schoon, doch vastberaden. Zijn oogen zijn scherp, klaar en grijs van kleur. In Zijne berispingen is hij verschrikkelijk, in Zijne vermaningen daarentegen vriendelijk en verontschuldigd, en in Zijn dagelijksche omgang aangenaam, ofschoon zeer deftig. In Zijn taal is hij zeer gematigd, bescheiden en verstandig. Niemand herinnert zich, hem ooit te hebben zien lachen, menigeen daarentegen zag hem weenen. Een man van zeldzame schoonheid, overtreffende het algemeene peil.

De gerechtelijke ter dood brenging van Jezus Christus.

Vonnis geveld door Pontius Pilatus, dienstdoend Gouverneur van Lager Galilea, inhoudende, dat Jezus van Nazareth den dood zal moeten lijden aan het kruis.

In het 17e jaar van den Keizer Tiberias Cesar, den 4en Maart, in de stad het heilig Jeruzalem, Annas en Kajafas zijnde priesters en offeraars van het volk van God. Ik Pontius Pilatus Gouveneur van het Keizerrijk, veroordeel Jezus van Nazareth te sterven aan het kruis, tus-schen twee dieven — het groote, beruchte, door het volk geleverde bewijs zegt.

- 1e. Hij is een verleider
- 2e. Hij is een oproermaker
- 3e. Hij is een vijand der wet
- 4e. Hij noemt zichzelf valschelijk de Zoon van God
- 5e. Hij noemt zichzelf de Koning van Israël
- 6e. Hij ging in den tempel gevolgd door een menigte, hebbende palmtakken in hunne handen.

Den hoofdman Quintius Cornelius wordt bevolen hem naar de plaats der terechtstelling te geleiden. Het is verboden aan iedereen, 't zij rijk

of arm, den dood van Jezus tegen te staan. Jezus zal uit de stad worden gebracht door de poort Stenuous.

Getuigen:

Daniël Robani

(een farizeër)

Janus Zorobabel Capet

(een burger)

Het bovenstaande vonnis was ge-graveerd in een koperen plaat, ge-vonden in een antieke vaas, als oud-heid opgegraven. Dit had plaats te Aquila in het Koninkrijk Napels, in het jaar 1825. De bewuste vaas met dezelfs inhoud was oorspronkelijk gevonden door een commissie uit-gezonden door de Fransche Armee. Bij de ontruiming van Napels kwam het aan het licht en vond men alles ingesloten in een doos van ebben-hout in de Sacristie van Courtem. De Heer Dennon van bovengenoem-de commissie liet een model maken van deze plaat.

JOSEPH SMITH.

Joseph Smith werd op 23 December 1805 geboren in het plaatsje Sharon, gelegen in Windsor County, Ver-mont. Toen hij omstreeks tien jaar oud was, verliet zijn vader de staat Vermont en verhuisde naar Palmyra, N.Y. Ongeveer vier jaar na de aan-komst in Palmyra verhuisden zij naar Manchester, N.Y.

De godsdienstige verdeeldheid die daar heerste bracht de jonge Joseph tot ernstig nadenken. Op een dag las hij de Zendbrief van Jacobus, het eerste hoofdstuk en daarvan het vijfde vers, dat luidt: „Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij

zal hem gegeven worden.” Hij be-sloot God te vragen, en op de mor-gen van een schone, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820, be-gaf hij zich naar de bossen, en voor de eerste maal in zijn leven begon hij luidop te bidden.

Hij had zich tot de Heer gewend met het doel te vragen, welke van alle secten de waarheid bezat, opdat hij mocht weten bij welke hij zich aan moest sluiten. Hij kreeg ten ant-woord, dat hij zich bij geen hunner moest aansluiten, omdat ze alle ver-keerd waren, en de Persoon, die tot hem sprak, zeide o.a. „zij naderen Mij met hun lippen, maar hun harten zijn verre van Mij verwijderd; zij

onderwijzen als leerstellingen de geboden van mensen, met een uiterlijk schijn van godsdienst, maar zij verloochenen de kracht er van.”

Op 21 September 1823 verscheen de engel Moroni, en vertelde hem van een verborgen boek, geschreven op gouden platen, dat een verslag bevatte van de vroegere bewoners van dit vasteland, en de bron, waaruit zij voortgekomen waren. Hij zeide ook, dat het de volheid van het eeuwige Evangelie bevatte, zoals dit door de Heiland aan de oude bewoners bekend gemaakt was.

Later verscheen Johannes de Doper, die hem ordende tot het Aäronische

Priesterschap, en Petrus, Jacobus en Johannes, die hem ordende tot het Melchizedekse Priesterschap. Op 6 April 1830 werd onder zijn leiding de Kerk van Jezus Christus wederom op deze aarde georganiseerd.

Gode zij dank voor de oprechtheid van deze man, en dat God hem goed genoeg geacht heeft het heilige Evangelie van onze Zaligmaker wederom op te richten.

En waar de Waarheid herberg vindt,

Heel de aard' getuige dit,

Daar wordt een naam geëerd bemind,

Die naam is: JOSEPH SMITH.

DIT IS MIJN GELIEFDE ZOON - HOORT HEM!

door Ouderling R. William Bradford.

„Ik breng U blijde tijdingen van grote vreugde”, was de gloriose boodschap, door Gods engelen van de hemelen verklaard. „Verhef Uw harten, drink van het water des levens, wees verblijd op deze dag.... de geboorte van een KONING.”

Dit nederige kindeke van Maria, het Lam Gods, was geboren om Koning der Koningen, en Heer der Heren te worden. Het is gedurende deze periode van het jaar dat onze zielen door de vreugde van de ware betekenis van deze grote gebeurtenis verkwikt worden — namelijk de geboorte van een KONING.

Bedenk het leven van de Zoon des Mensen, de grote Jehovah, in Zijn sterfelijke tabernakel. Herinner de eenvoudige, zuivere levenswandel die Hij bracht, verheerlijkt door Zijn wijze van leer. Zijn onvergetelijke gelijkenissen zullen immer „eeuwig leven” in de harten der mensen inprenten. Laten wij tezamen tijdens dit Kerstfeest de volgende gelijkenis overwegen, meer minderwaardig dan die van de Meester, en toch als vergelijking gegeven, om de ware betekenis en belangrijkheid van de geboorte van onze Koning duidelijk te maken, welke volgens onze kalender twee dagen na de geboorte van Joseph Smith, die in onze dagen door de macht van God alle waarheid hersteld heeft, herdacht wordt.

.....Hij stond op de allerhoogste plaats van een glorioze berg, en had al zijn krachten gebruikt de top te bereiken. Zijn reis was volbracht — hij kon niet verder gaan. Terwijl hij nederzat om uit te rusten, dacht hij na over het pad dat achter hem lag. Vreugde vervulde zijn hart, want hij had zijn doel bereikt. Terwijl hij om zich heen keek, en de schoonheid der natuur inademde, aanschouwde hij de ruime groene valleien, omsingeld door bergen. De wolken die een gedeelte van de vallei voor het oog onthielden, de kleuren die in wonderbare harmonie mengden, de glans van de stralende zon, verenigden zich in een lied van onovertreffelijke schoonheid. Hoe kon iets meer rust geven, meer verheven zijn? Hij richtte zijn blik voorwaarts, en aanschouwde in de verte een berg, veel hoger en edeler dan de berg waar hij nu op zat. Onmiddellijk kwam het verlangen in hem op dit hoger doel te bereiken. Hij richtte zijn vermoeide lichaam op, gesterkt door het bloed van enthousiasme. Onmiddellijk maakte hij zich klaar om

de nieuwe onderneming te aanvaarden, na een laatste blik op de vreugde die eenmaal de zijne zou worden, geworpen te hebben. Terwijl hij in alle voorzichtigheid de berg afdaalde, waren zijn gedachten onophoudelijk versierd met gedachten van ijver en volharding. Niets kon hem tegenhouden zijn doel te bereiken.

Hij zei vaarwel tot hetgeen achter hem lag, en ving zijn reis aan. Hij genoot ten volle van de omgeving terwijl hij de eerste van de golvende dalen die voor hem lagen, overtrad.

De prachtige schilderstukken der natuur behaagden zijn ogen, het groene gras verlichtte zijn pad, de geurige bloesems deden zijn boezem zwellen, en de koele beekjes lestten zijn dorst, terwijl hij door de vallei van onschuld wandelde.

Maar helaas! Het zachte groen veranderde al spoedig in een grouwe, grijze kleur; inplaats van gras was er rots; de beekjes werden machtige snelle stromen, de bloemen moesten plaats maken voor het onkruid. De witte wolken in hun toornige stemming verborgen de zon van het gezicht, en speelden hun rol in het ontstaan van de komende storm. Vreugde verdween, blijdschap was in het verleden, duisternis bedekte zijn verstand en grote struikelblokken lagen op zijn weg. Hij stortte zijn hart uit! Wat is er gebeurd? Waarom ben ik alleen gelaten? Wie wil mij de weg naar de berg van mijn eeuwige vooruitgang wijzen?

Het scheen een eeuwigheid van strijd alvorens hij het bos van duisternis doorkruist had. Wederom zag hij de stralende Zon

en de volle pracht van de volkomen natuur.

Stel voor zijn vreugde toen al de duisternis en onzekerheid van het verleden van zijn geheugen uitgewist waren, door het visioen hetwelk nu voor hem lag. Het doel! De berg! Hoe dankbaar was hij dat hij zichzelf door zijn oprecht geweten had laten leiden, door het smalle pad der deugd te volgen dat hem door alle moeilijkheden en struikelblokken naar de berg leidde. Konden de duisternis en de strijd van het verleden zijn verlangens voor de toekomst benadelen? Dat zij verre! Vooruitgang was nu zijn streven meer dan ooit te voren.

Hij begon de berg stap na stap in voorzichtigheid en geduld te beklimmen. Hij dacht terug aan zijn berg van rust, de vallei van onschuld, en het bos van duisternis, thans door de kalmte van zijn tegenwoordig verblijf vervangen. Er scheen geen einde aan te komen. Hij kon op een afstand de top zien. Toen besepte hij dat hij zijn succes in het bereiken van zijn doel aan Hem, Die hem moed en geloof had ingefluisterd, terwijl hij de elementen bestreed, te danken had.

In nederigheid bood hij zichzelf aan, aan de voeten van Hem Die hem van verwoesting bewaard had, en zijn volharding beloond had met de vreugde die nooit vergaat.

Broeders en zusters van de Nederlandse zending, moge de Here de zelfde dankbare nederigheid in Uw harten vinden, waardoor het voorgaande geschreven is. Moge Uw harten vervuld, en Uw zielen opgebouwd zijn door de verborgen boodschap van Uw levensreis. *Gij zijt de reiziger.*

Is het niet wonderlijk te mogen weten dat wij eenmaal als geestelijke kinderen van onze Hemelse Vader op de berg van rust hebben gestaan? Deze berg is in werkelijkheid de toestand van onovertreffelijke volmaking, die wij in het voorbestaan hebben bereikt. Toen wij met onze broeders en zusters aan de voeten van Hem Die ons het bestaan heeft geschonken, zaten, ontdekten wij in de verte het allerhoogste doel — dat van Goddelijke volmaking. Datgene wat achter ons ligt, werd overschaduwed door het verlangen om onze reis te aanvaarden.

Onder leiding van onze Hemelse Vader daalden wij, een iegelijk op zijn gezette tijd, de berg af, naar de vallei van onschuld. Nadat wij onze Vader, Wiens volmaaktheid ons doel is, de laatste keer aanschouwd hadden, werd de sluier van onschuld over onze ogen geplaatst, en wij begonnen onze aangename, onbevekte reis als kinderen. Vóórdat wij echter onze toestand ten volle bewust waren, werden wij door de stormen van zonden en ongerechtigheden aangevallen. Teleurstelling en mislukking kwamen op onze weg. Ongehoorzaamheid bracht ons op onbekende plaatsen. Dikwijls lispte er een zachte fluistering, „Ook gij zijt een vreemdeling hier”. Duisternis bedekte ons verstand terwijl wij de wereld volgden, en deelden de onzekerheid van de zwakke sterfelijke mens. Het was toen dat onze harten zich openden voor de waarheid en de Geest van onze Vader. Ja, het was toen dat wij doorstraald werden door het Licht — het Licht der Wereld. Het was toen dat de rotsblokken die op ons pad lagen, middelen

tot vooruitgang werden. Het was toen dat wij door onze nederigheid, geloof en gehoorzaamheid aan Hem onze dankbaarheid toonden, voor het smalle pad der deugd tussen de verleidende genoegens van vleselijke begeerlijkheden.

Wij zullen door het volgen van ons oprecht geweten op het pad geleid worden, het pad dat ons naar de berg onzer keuze — Zijn celestiaal Koninkrijk — zal leiden. Wanneer wij Hem volgen, zal Hij ons geloof en volharding influisteren, en ons in Zijn tegenwoordigheid terug brengen. De Heilige Geest is ons gegeven om ons te helpen. Laten wij voorzichtig zijn dat wij geen misbruik zullen maken van deze gave.

Door gehoorzaamheid worden wij naar de berg Zions geleid. Onze zaligheid is op een berg voorbereid.

Vader Adam sloot een eeuwig verbond met de Heer op een berg — *Adam-On-di-Ahman*.

Het verbondsvolk gedurende de zondvloed werd op een berg gered — *Ararat*.

Op een berg ontving Mozes de grootste zedeleer — *Sinaï*.

De geboorte van Jezus Christus werd op een berg verkondigd. Het was op een berg dat Jezus, de Zaligmaker der wereld Zijn tien geboden deed veranderen in Zijn verrukkelijke zaligsprekingen. Het was op een berg genaamd verheerlijking, dat Christus van gedaante veranderde voor de apostelen, zodat zijn vrienden Hem in Zijn volle macht en glorie mochten aanschouwen. Op dezelfde berg sprak de Vader „*Dit is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem!*” De Meester werd op een berg door de Vader alleen gela-

ten om de zonden der wereld — onze zonden — op Zich te nemen en uit elke porie bloedde. Hij werd op een berg verraden, op een berg werd Hij gekruisigd, uit een spelonk stond Hij op, vanaf een berg is Hij opgenomen, en op de eeuwige bergen heeft Hij zich aan Zijn andere „schapen“ getoond.

In onze dagen werd een nederige jongeling, Joseph Smith, door een engel naar een berg geleid. Het was aldaar dat hij het Eeuwige Evangelie en de sleutelen van onze zaligheid door Gods Engel ontving. Deze machtige profeet, besteedde alle kracht, verstand en sterkte bij het oprichten van onze tegenwoordige berg van Zaligheid — de Berg Zion —

teweeg te brengen. Hij gaf zijn leven als een getuigenis van het ware Evangelie van Jezus Christus, hetwelk door hem hersteld is geworden.

De aanvang van deze bedeling des tijds vond plaats toen de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen. Het grootste gebod van het leven werd toen aan deze uitverkorene jongeling gegeven..... „Dit is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem“.

Zijn deze woorden alleen aan de jonge profeet gericht? Neen, doch voor ons allen. Mijn wens is dat U de Berg Zion in Uw hart zult hebben, en ten volle beseffen dat... „Dit is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem!“

5 December 1952

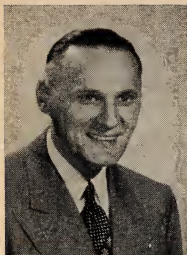
*President Don H. van Dam
Laan van Poot 292
Den Haag.*

Geliefde President,

Met deze gelegenheid wensen wij U van harte te feliciteren met Uw geboortedag, en dat God U en de Uwen zal zegenen. In het bijzonder dat U nog lang met ons mag zijn, en wij door Uw wijze raadgevingen en bewaame leiding onze levens kunnen verrijken.

Met vriendelijke groeten,

*De Leden der Nederlandse Zending - De Zendelingen.
Uw vele vrienden, die niet aan de Kerk behoren.*

's Heren wegen

DOOR JOHN SIPKEMA

*

(Vervolg van pagina 323)

Tegen de middag was de zee ruwer geworden. Jan begaf zich echter naar de touristen-klas om Emma op te zoeken. Daar hij haar niet zag, dacht hij dat zij wegens het slechte weer in haar hut gebleven was. In de conversatiezaal zaten verschillende groepen gezellig bij elkaar, en in één der hoeken waren een vijftal kinderen druk aan het spelen. Jan gevoelde zich tot hen getrokken, en verwonderde zich dat zij gezins last hadden van het slechte weer. Een kleine jongen van een jaar of vier draafde zo dicht langs hem heen dat hij over zijn schoenen struikelde. Hij tilde de dreumes op en vroeg: „Heb je jezelf bezeerd, beste jongen?”

De knaap keek hem met guitige ogen aan, en lachte dat het een lust was. Hij nam zijn val als een grap op en antwoordde: „No Sir, it's funny!” Jan bemerkte dat zij kinderen van Hollandse afkomst waren, maar de dagelijkse gezegden in het Amerikaans gebruikten. „Hoe heet je?” vroeg Jan. „Billie Van Loon”. „Dat is een mooie naam Billie, en mag ik met jullie meespelen?” „Graag meneer,” zei een meisje van een jaar

of zeven, en het duurde niet lang of Jan was vol vuur met de kinderen aan het spelen.

„Waarom vertelt U ons niet een mooi verhaal” vroeg één der jongens, die rond liep met een grote cowboyhoed op zijn hoofd.

„All right,” zei Jan. Hij ging zitten en tilde Billie op zijn knie, en de andere vier kinderen schaarde zich behagelijk om hem heen. Zijn haren hingen nog verward van het spelen om zijn hoofd.

„Jij hebt een mooie cowboyhoed op, dat mij doet denken aan een ware cowboy-geschiedenis. Jullie moeten weten dat ik drie jaren in het Rotsgebergte gewoond heb, en dikwijls met cowboys en Indianen gesproken heb. De meeste jongens en meisjes denken dat deze mannen grote barbaren zijn, maar neen hoor, alhoewel ze dikwijls als onverschillig beschouwd worden, hebben de meesten een eerlijke inborst, en als je ze eenmaal tot vriend hebt, blijven ze altijd je vriend, en doen alles voor je als je in moeilijkheden verkeert. Zo was er een dappere Indianen-hoofdman, beroemd door zijn heldendaden, en een bekende cowboy, die een wed-

denschap aangingen, wie van de twee de edelste daad met groot levensgevaar binnen een maand verrichten zou.” En zo vertelde Jan de geschiedenis. De kinderen luisterden met open mond en oren.

„En nu,” zei Jan, „laat ik aan jullie over om te besluiten wie de edelste daad verricht heeft.” Ze konden echter tot geen besluit komen, en eindigde Jan, „Ik kan het ook niet, de Indianen-hoofdman en de cowboy reikten elkan- der de hand, en besloten dat de één de ander geenzins overtrof- fen had. Ga nu weer lekker spe- len, en vergeet niet ook zo edel te zijn. Als jullie het goed vinden, zal ik je morgen een ander ver- haal vertellen.”

„Gaarne meneer,” zeiden de kin- deren in koor en bedankten hem hartelijk. Billie greep hem met zijn mollige handjes om zijn hals en gaf hem een stevige kus.

Jan had geenszins bemerkt dat een zesde persoon toegelusterd had, en hoorde hij achter zich: „Jij kan goed verhaaltjes vertel- len.” Jan haalde gauw een kam- metje uit zijn zak en kamde zijn nog verwarde haren achterover. Hij draaide zich om en zeide: „Ik dacht dat je zeeziek was gewor- den, en je in je hut teruggetrok- ken had, Emma. Inplaats van naar mij toe te komen, ga je stil- letjes achter mij zitten.”

„Ik zag dat je met de kinderen aan het spelen was, en toen ik ze zo gezellig om je heen geschaard zag, kon ik niet nalaten alles af te luisteren. Ik geloof dat je mij geheel vergeten was, maar mijn complimenten hoor. Ik zie wel dat je met jong en oud opschieten kan, en het je geen moeite kost ieders hart te winnen.”

Alhoewel hij slechts een reisgezel van Emma was, gevoelde zij dat zij hem leerde liefhebben, en gaarne zou zij willen weten of hij een meisje had, want een jonge- man zoals hij kon niet anders dan een goede prooi voor een lieve medegezellin zijn. Jan stond ver- legen te kijken door het gegeven compliment, en zei schuchter: „Ik ben blij dat je zo over mij denkt, maar heus Emma, vergeten heb ik je niet. Ik gevoel wat voor ge- zelschap je nodig hebt, en mijn plicht dient dit aan te vullen. Ik zal alles proberen te doen om het je aangenaam te maken, zodat we als goede vrienden in Rotterdam kunnen scheiden.” Jan had de laatste woorden tegen zijn gevoe- lens gesproken, want hij gevoelde zich tot haar aangetrokken. En dan nog wel tot een meisje buiten de Kerk, die niet eens belang stelde in godsdienst. Dwaas dat hij was, er waren zoveel lieve meisjes in Salt Lake City, die het Evangelie leefden, en had hij nimmer de begeerte gehad, zich aan één van hen te verbinden. En nu gevoelde hij zich getrokken tot een meisje die zelfs het ouder- lijk tehuis door eigen toedoen ver- laten had. Maar Jan herstelde zich spoedig en nam vastberaden voor wijs te handelen, en niet in dwaasheden te vervallen. En toch, diep in zijn hart leerde hij haar liefhebben.

Emma ging verder: „Vanmorgen raadde je me aan te bidden. De eerste twee jaren heb ik meer ge- beden dan je denkt. Echter son- der resultaat. Nimmer heb ik troost en vrede gevonden. Alles wat ik gevraagd heb, is onbeant- woord gebleven. Tot nu toe is koude, stille duisternis en verla- tenheid mijn deel geweest. Ik

vraag mijzelf zo dikwijls af, waarom leef ik? Ach had ik het levenslicht maar nooit aanschouwd. In dit leven is de enigste uitkomst de dood, die alles doet vergeten, alles uitwist, en een einde maakt aan alle foltering en ellende. Ik ken geen vreugde; de tranen die ik gedurende de laatste drie jaren gestort heb, zijn velen. Waarom komt die God mij niet troosten, neemt hij niet al die akeligheden van mij weg? Vergeef mij de wijze waarop ik spreek, maar er gaat zoveel in mij om, en doet het mij goed mijn gedachten te uiten. Ik gevoel dat jij me wilt begrijpen, Jan, en mij niet van wege mijn verkeerdheden zal verstoten."

Gedurende het gesprek waren zij het dek opgewandeld. Het was veel kouder geworden, zij waren warm gekleed. Jan had zijn hand door haar arm gestoken, en zo stonden zij weer op hun geliefkoosd plekje bij de verschansing in het water te turen.

"Ik ben dankbaar dat ik precies het tegenovergestelde gevoel, beste Emma. Voor mij is het leven eeuwig licht, en eeuwige vreugde. De Here geve dat ik een antwoord op je vele gebeden mag zijn, om je troost te brengen en je ziel te verlichten. Ik kan mij je toestand enigszins indenken. Met vele mensen heb ik omgang gehad, maar weinigen zijn er die het zo donker inzien als jij. Ik las de volgende woorden, die jij natuurlijk wel begrijpt.

The world is like a mirror
Reflecting what you do,
And if you face it smiling
It smiles right back to you.

(De wereld is gelijk een spiegel, die je doen en laten weerkaatst; en als je het met een glimlach

aanziet, dan glimlacht het terug). Ik zal alles trachten te doen, zodat ook jij de wereld glimlachend zal aanzien. Je vertelt mij; dat je dikwijls ernstig gebeden hebt, troost te ontvangen. En nu vraag ik je, hebben mijn woorden je een weinig licht gegeven?"

"Ja, Jan."

"Dan zijn je gebeden aangaande dit verlangen verhoord."

Emma zweeg.

"Vertel mij nu eens," ging Jan verder, "Heb je ook geregeld gebeden, dat je ouders hun fouten zullen inzien, en zich moeten bekeren?"

"Ben jij een gedachtenlezer? Dat is altijd mijn gebed vol verlangen geweest."

"Heb je ooit gebeden dat je in mag zien, zelf een fout begaan te hebben, en daarvoor vergeving te mogen ontvangen?"

"Is dat de troost, die je mij te geven hebt? Ach ik wist wel dat ook jij me niet kan helpen."

"Dan is het beter dat ik ga, maar alvorens ik dit doe, laat mij je nog één raad geven. Ga niet terug naar je ouders met het voorgenomen plan, om hun te laten gevoelen hoe verkeerd zij gehandeld hebben. De vrede des Heren zij met je, Emma."

Langzaam verwijderde Jan zich. Deed hij goed haar te verlaten? Zij had toch rede voor haar gedachten. Hij gevoelde zich onbekwaam haar het goede te tonen; of had hij haar op verkeerde wijze geantwoord? Teleurgesteld keerde hij terug naar de „cabin"-klas.

En Emma, zij had hem wel willen terug roepen. De snaren van haar hart waren geraakt, maar door verhardheid wilde zij het niet bescen. Waarom had zij zijn raad

niet aanvaard, en met haar handen voor haar ogen riep zij snikkend uit: „Oh, Jan, waarom ging je weg?”

Die avond lag Emma voor het bed in haar hut nedergeknield. Zij gevoelde zich eenzamer dan ooit te voren. In gedachte hoorde zij als voorheen haar vader het „Onze Vader” opzeggen, en zag haar moeder met gevouwen handen en gebogen hoofd luisteren. Wat verlangde zij naar hen! Zij gevoelde het meer dan ooit te voren, alhoewel zij het verlangen van haar af wilde zetten. Het scheen of haar vader vlak achter haar stond, en als in een droom hoorde zij zijn stem. „En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.”

Emma barstte uit in tranen, en bad vurig zoals zij nog nooit tevoren gebeden had. „Oh God, vergeef mij mijn zonden. Sta mij nabij in mijn levensstrijd. Dat Uw genade mij kracht zal geven, en... en ik zal luisteren naar de goede raadgevingen van Jan Velthof. Breng hem tot mij terug. Amen, Heer, ja Amen.”

Geestelijk vermoeid had zij zich op haar bed uitgestrekt en was na veel moeite in een onrustige slaap gevallen.

De volgende morgen keek Billie Van Loon verwilderd uit zijn oogjes. Met hoog rode kleur en koortsig gevoel lag hij zijn moeder aan te kijken. Mevrouw Van Loon was bij het bed neergelukkig, en met bezorgd gelaat keek zij haar Billie aan. De andere kinderen stonden om haar heen geschaard. Mevrouw Van Loon was juist van plan een van de kinderen weg te sturen de dokter

te halen, toen Billie uitriep: „Nee, Mamma, laat die meneer bij mij komen, die zo mooi verhaaltjes kan vertellen.” Zij stuurde haar oudste dochter er dadelijk op uit, Jan Velthof te zoeken. Op het dek gekomen zag zij de dame, in wier gezelschap zij hem gezien had, rondlopen. Zij vroeg haar: „Weet U waar ik de meneer kan vinden, die gisteren bij ons is geweest, juffrouw? Billie voelt zich niet goed, en vraagt naar hem.”

Emma Rolsma antwoordde heel vriendelijk: „Hij reist „cabin”-klas, en zal ik één van het dekpersoneel vragen hem hierheen te sturen,” wat ze terstond deed. Enkele minuten daarna kwam Jan aanlopen en zei Emma enigszins verlegen: „Billie Van Loon is ziek, en wil je gaarne zien, meneer... Jan bedoel ik. Wil je zo goed zijn hem te bezoeken, en zijn moeder met raad bijstaan?” Jan keek haar van ter zijde aan, en bemerkte dat zij het meende. Wat een ommekeer in haar!

„Niets liever dan dat,” zei Jan, en spoedde zich met de beide jonge dames naar de hut.

Aldaar stelde hij zichzelf voor aan Mevrouw Van Loon, wat ook wederkerig gedaan werd. Billie's koortsige ogen glinsterden toen hij binnenkwam, wat door allen werd opgemerkt.

„Het is hier veel te druk voor Billie, Mevrouw Van Loon,” zei Jan. „Zou jij met de kinderen een wandelingetje op het dek willen maken Emma? Dan is het wat rustiger voor ons kameraadje.”

Emma deed zoals haar gevraagd werd. Jan keerde zich tot Billie, greep zijn warm handje en zei: „Je wilt zeker weer gauw beter worden. Welnu wat kan ik voor

je doen? Zal ik de dokter roepen?" zei hij zich tot Mevrouw Van Loon wendende.

„Dat is mijn plan, maar Billie wilt U inplaats van de dokter zien.”

„Wilt U voor mij bidden?" hoorde hij het kinderstemmetje zeggen. Jan Velthof stond verwonderd te kijken. Wat een geloof in een kleine jongen als Billie. En daar stond hij, een Ouderling in de Kerk van de Heiland, bekleed met autoriteit de zieken te zalven. Jan wendde zich tot Mevrouw Van Loon en zei: „Ik bewonder het geloof van Uw zoontje, en bent U zekerlijk degene, die hem dit geleerd heeft. Voorwaar, onze Hemelse Vader is de grote Heelmeester, en heeft dienstknechten op aarde, die in Zijn naam kunnen handelen, ja zelfs zieken zalven.”

„Gelooft U in genezing op het gebed? Daarin heb ik altijd mijn volste vertrouwen.”

„De Bijbel leert ons dat er een andere wijze is gegeven, dan alleen te bidden.”

„Wat bedoelt U daarmee?"

Jan haalde de Bijbel uit zijn zak, en las als volgt uit Jakobus 5 : 14-15: „Is iemand krank onder U? Dat hij tot zich roepe de Ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in den naam des Heren: en het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Here zal hem oprichten, en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden.”

„Mag ik dat ook eens lezen?"

Jan overhandigde haar de zakbijbel, en woord voor woord werd het door haar aandachtig gelezen. „Dat heb ik nog nooit zo verstaan. En toch staat het er duidelijk. Ik heb nog nooit de ouder-

lingen van de Kerken daarover horen spreken. Waarom doen zij dat niet?"

„Daarover wens ik met U te spreken.”

Gedurende de conversatie was Billie iets rustiger geworden, en lag lusteloos te staren.

„In de Kerk van Christus zijn de ware Ouderlingen te vinden, en aangezien de hedendaagse kerken door mensen gemaakte leerstellingen hebben, is bevoegd gezag daarin niet te vinden. De Kerk waarvan ik een lid ben, beweert de Kerk van Christus te zijn, Wiens naam zij ook draagt, en onze Ouderlingen handelen zoals er geschreven staat.”

„Maar waar zijn Uw Ouderlingen?" vroeg zij verlangend.

„Er staat één voor U, Mevrouw Van Loon.”

De dame keek met verbazing Jan Velthof aan. Deze man nog zo jong van jaren een Ouderling van 's Heren Kerk! Zij kon het haast niet geloven. Zou zij hem vragen? Aarzeland vroeg zij: „Kunt U doen zoals Jakobus zegt, en mag...?"

Jan zag hoeveel moeite het haar kostte de vraag te stellen, en kwam haar te hulp met de woorden: „Zekerlijk wil ik Uw zoontje zalven, als U daarin kunt geloven.”

„Van ganzer harte, Meneer Velthof.”

Jan spoedde zich heen het flesje olie uit zijn koffer te halen.

Emma zag hem op het dek lopen, en dacht dat hij de dokter zou roepen. Binnen enkele minuten zag zij hem terug komen met een flesje in zijn hand. Wat voor medicijnen zouden dat zijn? Zou hij voor dokter studeren? Met trots keek zij hem na.

In de hut gekomen zette hij het flesje op de wastafel en vroeg, of hij eerst in gebed mocht gaan. Hij knielde naast het bed neder, Mevrouw Van Loon volgde in alle ernst zijn voorbeeld. In nederigheid vroeg hij de Heer de kamer van alle verkeerde invloeden te reinigen, zodat niets de zalving zou belemmeren, en het geloof voldoende zou zijn, door de heilige ordening de genezende kracht van de Allerhoogste te ontvangen. Nimmer had Mevrouw Van Loon zo nederig en vurig horen bidden. Zij lag nedergekniel met ingehouden adem om de stilte niet te verstoren. Langzaam nam Jan het flesje van de tafel en vroeg Mevrouw Van Loon, Billie een zittende houding te geven. Hij goot enkele druppelen olie op Billie's hoofd en zalfde hem. Met vastberaden stem bestrafte hij de ziekte, en vroeg om gezondheid. Hij sloot met de zalving te be-

vestigen door de macht van het Heilig Priesterschap en in de naam des Heren. Gedurende de zalving had Billie zijn oogjes gesloten en voor het woord Amen was uitgesproken, sluimerde hij. Jan gaf Mevrouw de hand, en beloofde dat alles goed verlopen zou. Billie's moeder wist niet wat zij zeggen moest en stond sprakeloos. Zoiets had zij nog nooit meegemaakt. Zij gevoelde dat het 's Heren werk was, en dat een heilige plechtigheid gelijk deze de hemelen zou openen, en haar zontje beter zou maken. Zachtjes verliet Jan de hut, het kind en zijn moeder achter latende. Op het dek gekomen kwamen Emma en de kinderen naar hem toe, en vroegen hoe het met Billie ging. Hij vertelde hen dat hij rustig sliep, en zonder twijfel weer spoedig op de been zou zijn.

(Wordt vervolgd).

ZIJT GIJ EEN ZENDELING?

door Ouderling Phares N. Green.

„Herinnert u dat de waarde van zielen in de oogen van God groot is; want ziet, de Heere Uw Verlosser leed den dood in het vleesch; daarom leed Hij de pijn van alle menschen, opdat alle menschen zich mochten bekeeren en tot Hem komen. En Hij is wederom van de dooden opgestaan, opdat Hij alle menschen tot Zich moge brengen, op voorwaarde van bekeering. En hoe groot is Zijne vreugde in de ziel

die zich bekeert, daarom zijt gij geroepen bekeering tot dit volk te prediken. En indien het zoo zijn zal dat gij al uwe dagen in het roepen tot bekeering van dit volk zult besteden, en slechts eene ziel tot Mij brengen, hoe groot zal uwe vreugde met hem in het koninkrijk Mijns Vaders zijn? En nu, indien uwe vreugde groot zal zijn met eene ziel die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders gebracht hebt, hoe groot

zal uwe vreugde zijn indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen?" (L. & V. 18 : 10-16).

De waarde van zielen moet inderdaad zeer groot zijn, want de liefdevolle Vader in de Hemel zond Zijn zondeloze Zoon om de pijn van alle mensen te lijden, zodat wij door Zijn opoffering ons kunnen bekeren en tot Hem komen, en tevens bekering kunnen roepen tot onze medemensen. Gedurende de vroegere dagen van het oude testament maakte God verbonden met de Patriarchen, aan wie Hij de opdracht gaf, Zijn geboden aan de mensen bekend te maken. Toen koos de Heer Abraham, Izak en Jakob en zegende hen en hun zaad na hen tot een verbondsvolk, zodat deze heilige opdracht voortgezet zou worden. Aangaande hun nageslacht zeide de Here: „En Ik zal uw nageslacht vermenigvuldigen als de sterren des hemels, en Ik zal uw nageslacht al die landen geven, en met uw nageslacht zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat Abraham naar mij geluisterd en mijn dienst in acht genomen heeft.”

(Gen. 26 : 4-5).

Het huis Israëls is inderdaad vele volken geworden, en het verbond is nog steeds geldig; en de zending van een ware Israëliet, een ware Heilige der Laatste Dagen is nog steeds Gods geboden bekend te maken; van Jezus Christus te getuigen; Zijn Evangelie aan alle natiën, geslachten, talen en volken te brengen; de wereld met het geestelijke zuurdesem te doordringen. Aldus spreekt Paulus, de grote zending: „Want indien ik het Evangelie verkondig, heb ik geen stof tot roemen. Immers, ik ben er toe genood-

zaakt. Want wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondig.”

(1 Cor. 9 : 16).

Er zijn vele wijzen het Evangelie bekend te maken, vele wijzen zendingswerk te doen. Wees een goed voorbeeld. Daden spreken luider dan woorden. Leef rein.

Misschien bent U de enige bijbel, die velen ooit zullen lezen. U behoort gewillig te zijn Uw tijd en krachten te besteden het Evangelie te verkondigen. Thans worden locale zendelingen aangesteld om mede te helpen het Evangelie te verspreiden.

„Geeft gehoor, o gij die uwe namen gegeven hebt om voort te gaan Mijn Evangelie te prediken, en Mijnen wijngaard te snoeien. Ziet, Ik zeg tot u, dat het Mijn wil is dat gij zoudt voortgaan en niet vertoeven, noch traag zijn, doch met uw gansche macht werken. Verheffende uwe stemmen als met het geluid eener bazuin, makende de waarheid bekend overeenkomstig de openbaringen en geboden welke Ik u gegeven heb, en dus indien gij getrouw zijt zult gij met vele schooven beladen worden, en met eere, en heerlijkheid, en onsterfelijkheid, en eeuwig leven gekroond worden.” (L. & V. 75 : 2-5).

Dat vrede en liefde, en het verlangen om de wil van God te doen immer in onze harten zal zijn, is mijn innig gebed voor ons allen.

De volgende locale broeders en zusters zijn reeds geroepen en aangesteld zendingswerk te verrichten.

Hilbrand Hofman	Groningen ✓
Doederina Hofman	„ ✓
Jan van der Meulen	Leeuwarden ✓
Tiede G. Tolsma	„ ✓

✓ Wilhelmina Weidman	Zutphen	Maria Brijns	Rotterdam
✓ Hendrika van den Berg	„	Arie Liefjting	„
✓ Josephina Nachtegaal	„	Hendrik van Tienderen	„
✓ Jacob ten Hove	Apeldoorn	Klaasje Visser	„
✓ Robert van Beuge	Nijmegen	✓ Louis Frolich	Den Haag
✓ Hendrik Bults	„	✓ Richard Frolich	„
✓ Hendrik Overdiek	Amsterdam	✓ Philippus van Leeuwen	„
✓ Jan van Setten	„	✓ Judicus Versteegen	Delft
Teunis van den Berg	Rotterdam	✓ Jan Kamhooit	„
Jannetje van den Berg	„		

* * * * *

DE ZUSTERS HULPVERENIGING

door Zuster *Ada S. van Dam.*

Het verheugt mij ten zeerste de activiteiten van de Zusters in de Nederlandse Zending te volgen, want ik stel persoonlijk veel belang in Uw Z.H.V.-werk. Terwijl ik met U, geliefde zusters, in Uw vergaderingen en conferenties bekend geraak, bemerk ik dat ook U het Z.H.V.-werk lief heeft, en Uw harten in deze organisatie zijn.

Het is een groot voorrecht een Heilige der Laatste Dagen genaamd te worden. In geen andere organisatie der gehele wereld wordt de vrouw zo hoog gehouden en gewaardeerd als in de Kerk. Het is een voorrecht — en tevens een grote verantwoordelijkheid — een lid der Z.H.V. te zijn. Deze vereniging is de oudste hulporganisatie in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, en werd op 17 Maart 1842 te Nauvoo — Illinois opgericht. Ze is over de gehele wereld verspreid met georganiseerde Z.H.V.'s in elke staat van Amerika, Hawaï, Alaska, Canada, Mexico, Oostenrijk, Duitsland, Czecho-Slovakije, Denemarken, Zweden, Noorwegen, Nederland, Frankrijk, Engeland, Zwitserland, Finland, Libanon-Syrië, Zuid-Afrika, Argentinië, Brazilië, Uruguay, Australië, Nieuw-Zeeland, Samoa, Tahiti en Tonga. De Z.H.V. is een lid van de Internationale Raad van vrouwen.

De doeleinden van de organisatie, zoals door de Profet Joseph Smith in zijn onder-richt uiteengezet, en door de organisatie nagevolgd, zijn als volgt: welwillendheid te tonen ongeacht geloof en nationaliteit; voor de armen, zieken en hulpbehoevenden te zorgen; om het moraal van het samenleven als een geheel te verbeteren; het menselijk leven op het hoogste pijl te brengen; om de activiteiten en de levens-toestanden der vrouwen te verhogen en te vermeerderen; liefde voor godsdienst, ontwikkeling, en beschaving te kweken; geloof te ontwikkelen; zielen te behouden; het evangelie te bestuderen en te onderwijzen.

Het is een grote verantwoordelijkheid die aan ons gegeven is. Het is een lust te zien hoe de zusters in de Nederlandse Zending hun best doen deze taak te vol-brengen. Ik waardeer Uw medewerking en hulp ten zeerste, en dank U van harte dat U zo gewillig en getrouw in dit werk bent. Thans zijn er vier districten met over-ziensters. Deze zusters zijn tijdelijk aangesteld om te zien hoe de Z.H.V. op deze wijze fungeert, en zullen thans niet meerderen aangesteld worden. Zuster van der Steen is overzienster van het Rotterdamse District, Zuster Green van het district Utrecht, Zuster Vanderlinden van het District Groningen en Zuster van Leeuwen van het Arnhemse District. Zij verstaan en hebben het Z.H.V.-werk lief en wij danken deze zusters voor hun gewilligheid dienstbaar te zijn, en zijn wij overtuigd dat zij veel hulp aan ons allen zullen geven.

In dit nummer van de Ster kunt U een woord van lof vinden voor de zusters die mij zo ijverig helpen in dit grote werk. Dat de zegeningen des Heren met al de zusters zal zijn, is mijn innigste wens.

Zuster Maria S. Schippers.

Zuster Maria S. Schippers, de secretaresse van het Z.H.V.-Hoofdbestuur, is in Bregenz, Oostenrijk, geboren, en alhoewel zij een strenge Katholieke opvoeding genoot, en haar leven daaraan wenste te wijden, werd zij bewogen door de waarheid van het Evangelie, toen zij door locale zendelingen kennis kreeg van de Kerk. Zij heeft veel werk verricht in de Zondagsschool, O.O.V. en het Jeugdwerk. Op 20-jarige leeftijd kwam zij naar Holland, en hoewel zij de taal eerst moest leren, werd zij spoedig lerares in de Z.H.V. Na haar huwelijk met Rinze Schippers werd zij geroepen als Presidente van de Z.H.V. in de gemeente Delft, en fungeert thans als algemene secretaresse van de Nederlandse Z.H.V.

Zuster Maatje van der Steen.

Zuster Maatje van der Steen, is in Dordrecht geboren en op 8-jarige leeftijd gedoopt. Reeds op 15-jarige leeftijd kreeg

zij in haar geboortestad een ambt in het Z.H.V.-werk te vervullen. Als secretaresse raakte zij al spoedig bekend met de schone doelstellingen en werkwijze der vereniging. Haar werkzaamheden hebben dan ook voornamelijk in het teken der Z.H.V. gestaan. Zij is als raadgeefster en presidente van het plaatselijke bestuur werkzaam geweest, en eveneens als raadgeefster en Presidente van het Hoofdbestuur. Thans is zij Overzienster van het Rotterdamse District. Zij staat ook bekend voor het werk verricht als lerares in Zondagsschool, O.O.V. en Jeugdwerk.

Zuster W. Wedemeyer.

Zuster W. Wedemeyer van Dordrecht, heeft van haar jeugd onder de klanken van het Evangelie geleefd en is op 8-jarige leeftijd gedoopt. Zij heeft veel werk verricht in de Zondagsschool o.a. als secretaresse, lerares en raadgeefster. Zij staat ook bekend voor haar activiteit als presidente van het Jeugdwerk. De Z.H.V. heeft steeds haar grootste belang getrokken, en heeft zij zich bovenmate van haar plicht als secretaresse en raadgeefster van het hoofdbestuur gekweten. Op 3 November werd zij en haar echtgenoot gezegend met de geboorte van een dochter. De nieuwe baby „Antje" neemt veel tijd in beslag, daarbij komt nog dat zuster zelf ziek is geweest, wat haar noodzaakt rust te nemen. Wij wensen haar en familie, met een woord van dank, 's Heren zegen toe.

Zuster Marie R. Sipkema van Salt Lake City, Utah, is te Amsterdam geboren en eveneens op 8-jarige leeftijd gedoopt. Haar eerste liefde in Kerkwerk is de Z.H.V. Gedurende haar levensjaren is

Zuster Marie R. Sipkema,

zij zeer actief geweest. In 1926 is zij naar Amerika vertrokken, en heeft aldaar gedurende haar verblijf het Z.H.V.-werk grondig leren kennen, wat haar de gelegenheid geeft in volle bekwaamheid als speciale vertegenwoordigster en talk voor Zuster Van Dam op te treden. Tevens heeft zij veel verricht als lerares in de Zondagsschool in haar nieuw gevonden vaderland.

Zuster Charlotte S. Green.

Zuster Charlotte S. Green is in Canada geboren, en komt tot ons van Ogden, Utah. Zij is vanaf haar jonge jaren actief geweest in de Kerk en staat bekend door haar bekwaamheid als lerares in de Zondagsschool en O.O.V. Haar activiteiten hebben zich uitgebreid tot in alle organisaties van de „Ward“ en „Stake“ waarin zij woonachtig is. Toen zij naar Holland op Zending geroepen werd, was zij presidente van de Z.H.V. in haar

wijk. Gedurende de vier jaren dat zij aldus fungeerde, is haar werk met succes bekroond, en geeft haar de kennis op talentvolle wijze als Overzienster van het Utrechtse District op te treden.

Zuster Renstje van der Linden.

Zuster Renstje Vanderlinden van Salt Lake City, Utah, is vanaf 1907 lid van de Kerk. Geboren in Holland, heeft zij echter vele jaren in Amerika gewoond, en steeds actief geweest. Vooral het Z.H.V.-werk ligt haar na aan het hart. In de „Wards“ waar zij gewoond heeft, is zij 19 jaren lang huisbezoekster, 9 jaren koorleidster en 4 jaren in het bestuur geweest. Gedurende 1946-'48 heeft zij een zending hier in Holland, en gedurende 1949-'51 een locale zending in Amerika vervuld. Thans is zij op haar derde zending en door haar ondervindingen is haar het ambt als overzienster van het district Groningen ten volle toevertrouwd.

Zuster Gertrude van Leeuwen.

Zuster Gertrude van Leeuwen komt tot ons van Los Angeles, Californië. Zij is in Arnhem geboren, en is in 1907 in de rivier de Rijn gedoopt. De eerste zending die het Evangelie tot de familie van haar ouders bracht was President John P. Lillywhite, bijgestaan door lokale

Broeder Casey Van Leeuwen, die later haar echtgenoot geworden is. Na 45 jaren is zij naar haar oud vaderland teruggekeerd, en in haar geboortestad geplaatst de Kerk en bovenal de Z.H.V. te vertegenwoordigen. Zij is zeer gezien als overzienster van het Arnhemse District.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

NAJAARS CONFERENTIES.

De Conferentie van het district Groningen werd gehouden op 26 October jl. onder presidium van Zendingspresident Don H. Van Dam, Districtsresident Rulon Ames had de leiding der vergaderingen. Het lied „Voor hen rijst mijn Bede” werd gezongen, waarna Broeder Drent opende met gebed, en vervolgd werd met het zingen van „Komt hoort naar des Profeten stem”. Ouderling Meibos opende de rij van sprekers, en sprak over het verdriet dat geleden wordt door afval van het ware Evangelie. Zuster Van Dam toonde haar dankbaarheid voor de zegeningen des Heren, en de liefde die zij hier in Holland ontvangt. Ouderling Banks moedigde een iegelijk aan kennis op te doen, en elkander in alles te helpen. „Liefde voor, en gehoorzaamheid aan de geboden van God brengt zaligheid”, sprak Ouderling John de Young, en Ouderling Veth voegde er aan toe dat het Evangelie van Jezus Christus door Joseph Smith hersteld was. Het Groningse Zangkoor zong als tussenlied op schone wijze „Wanneer zien wij U terug”. Ouderling Nielsen sprak over de reinheid, de onschuld en het vertrouwen van een kind als voorbeeld tot allen, waarna Ouderling Westbroek een sterke getuigenis van de waarheid van het Evangelie gaf. Broeder Veenstra zong op zeer indrukwekkende wijze „Oh, It is wonderful”. Daarna werd gesproken door Ouderling De Waal. Hij zeide dat goede voorbeelden gelijk President en Zuster McKay nodig zijn. Ouderling Green sloot de rij van sprekers en haalde aan hoe door liefde alles overwonnen kan worden. Als slotlied werd gezongen „Wij danken U Heer, voor profeten”, waarna Broeder Jasper eindigde met dankzegging.

De middagvergadering werd gehouden in het prachtige Kerkgebouw te Leeuwarden. Deze werd aangevangen met het zingen van „Eert den Profeet” en Broeder de Groot vroeg de zegen over de vergadering. Daarna zong het Groningse Koor „Welcome Home”. Ouderling Vanderlinden als eerste spreker zei dat gehoorzaamheid aan de wet der tiende, het Woord van Wijsheid en alle andere geboden door God gegeven gelijk een barometer is, en de gezondheid van de Kerk aantoot. Ouderling Ames sprak waardering uit over de getuigenissen der leden, waarna Ouderling Voorhees een iegelijk aanmoedigde voorzichtig te zijn met de tong. Men wordt geoordeeld naar hetgeen men zegt. Broeder Tolsma gaf een prachtige piano-solo ten gehore. Zuster Vanderlinden was de volgende spreekster over de waarde van oprecht gebed, en Ouderling Hogan zei dat het een voorrecht is het Woord van Wijsheid te mogen leven. Ouderling Groesbeck sprak over geloof en niet naar tekenen te zoeken. Daarna zong Ouderling Andrus, begeleid door Broeder Tolsma, op zeer schone wijze „The Lord's Prayer”, en Ouderling Ames haalde als voorbeeld het geloof van Abraham aan. De laatste spreker was President Van Dam, en hij vertelde de aanwezigen wat een goed werk Mary Pos en de Heer Den Das doen, door hun lezingen aangaande Utah en de Mormonen. Hij verzocht alle leden zo te leven dat zij waarlijk Heiligen genaamd kunnen worden. Het slotlied was „God zij met U”, waarna Broeder Jasper eindigde met dankzegging.

De Arnhemse Districts-conferentie werd gehouden op Zondag 9 November jl. en geopend met het zingen van „Gods Geest brandt in 't harte”. Zuster Sipkema zond een zegenbede op, waarna „Het zaaien” werd gezongen. Ouderling Melvin de Young als eerste spreker, zei dat wij anderen moeten helpen in onzelfzuchtigheid en liefde. Broeders Zweering en Scholten spraken over het Zondagsschoolwerk, alwaar de beginselen van het ware Evangelie geleerd worden. Zuster Van Wisse toonde

Bovenstaande photo's zijn genomen gedurende de Najaarsconferentie gehouden te Arnhem. De priesterschapdragers en de Zusters der Z.H.V. hielden hun diverse vergaderingen.

hoeveel goed werk door de Z.H.V. wordt gedaan, en Zuster Osterloh vertelde dat de kinderen van de hemel komen. Zuster Van Beuke sprak over verdraagzaamheid en eensgezindheid. Ouderling Siphema als laatste spreker der ochtendvergadering vertelde dat de Heerlijkheid Gods onuitsprekelijk is, en door het leven van Zijn geboden deze heerlijkheid kunnen bereiken. Het slotlied „Ontsteekt Uw lichten” werd gezongen en Zuster Hekkelman eindigde met dankzegging.

De middagvergadering werd geopend met het zingen van het lied „Vat moed! Alles is wel”, waarna Zuster Van Leeuwen het gebed opzond. Een dubbel kwartet zong „Avondgebed”, en Ouderling van Alphen sprak zijn dankbaarheid uit de waarheid gevonden te hebben. Zuster Zweerink zei enkele woorden aangaande het O.O.V.-werk, en Ouderling de Waal vertelde over de kracht van het gebed. Zuster Rouw getuigde dat zij naar de Kerk gaat omdat zij overtuigd is van de waarheid, en Ouderling Vuyk zeide dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is, en dat wij Hem moeten dienen, waaraan Ouderling Pollei toevoegde, dat wij de weg des Heren moeten volgen om het eeuwige leven te ontvangen. Als tussenlied werd „Als er liefde heerscht” gezongen. Broeder Beuke zei dat afval het verlies van waarheid en licht is. Zuster de Weert sprak over het Jeugdwerk en Broeder Dicou dat wij het goede moeten doen en het kwade nalaten. Ouderling Steinfeldt vertelde de aanwezigheid dat het Evangelie een parel van grote waarde is; en Ouderling Chappell, de districts-president, die de leiding der vergaderingen had, sprak over de noodzakelijkheid van Godsdienst in het huwelijksleven. Als laatste spreker zei Zendingspresident Don H. Van Dam dat de leden de kracht der Kerk zijn, en wij Profeten nodig hebben. Hij raadde allen aan goede voorbeelden te zijn, en leiding te geven in de waarheid. „O vast als een Rotssteen” werd gezongen en Ouderling Green eindigde met dankzegging.

on Nov. 16

President Vuyk opende de Conferentie van het Amsterdamse District door de aanwezigheid van het „O, mijn Vader” te laten zingen, waarna Broeder Van Komen opende met gebed. Het Z.H.V.-Koor zong „Dear to the heart of the Shepherd” en Ouderling Muse sprak over het leven van Christus. Vervolgens vertelde Ouderling Barnett dat het ware Evangelie volmaakt is, en Zuster Kochheim haalde aan de geschiedenis van de wijze en dwaze maagden. Daarna gaf Ouderling Hobbs een prachtige trompetsolo. De beginselen van het Evangelie moeten geleefd worden om zaligheid te ontvangen, zei Ouderling Whitlock, en Ouderling Tillett moedigde de leden aan hun getuigenissen aan anderen te geven. Ouderling Coleman voegde er aan toe dat het leven van het Evangelie verhoging brengt. Een tussenlied werd door de Zusters gezongen, en vervolgens werd gehoord van Ouderling Kasteller. Hij zeide „God weet wat Hij doet”. Ouderling Siphema sloot de vergadering en toonde aan de getrouwheid van Petrus tot Zijn Meester, dat ook wij getrouw moeten zijn aan Zijn woord. „De Geest Gods” werd gezongen, en Ouderling Schaaap zond een dankgebed op.

Met het zingen van „O, vast als een Rotssteen” werd de middagvergadering geopend, waarna Broeder Hoogland de zegen over de vergadering vroeg. Het Zangkoor zong „Ontwaakt, gij Heil'gen Gods, ontwaakt”, waarna Ouderling Green de aanwezigen toesprak. „Leef het Evangelie, zodat wij de plagen mogen ontlopen”, waren zijn woorden. Zuster Smits sprak haar dankbaarheid uit dat zij werkzaam is in de Z.H.V., waarna Zuster Siphema aanving met de woorden „Indien Gij Mij liefhebt, onderhoudt Mijn geboden” en haalde vele voorbeelden van geloof aan, Zuster Vlam gaf een prachtige piano-solo ten gehore, en vervolgens werd gehoord van Ouderling Hobbs, die ons vertelde dat wij geen tijd te verliezen hebben om ons doel te bereiken. „In the Garden” werd op zeer schone wijze door het Koor gezongen. „Wij zoeken vrede” zei Ouderling Tueller, „en kunnen alleen door overwinning van de strijd des levens deze vrede in Christus ontvangen”. Ouderling Vuyk sprak over het leven van Jezus gedurende Zijn jeugd en Zijn Zendingswerk, hetwelk Hij op dertigjarige leeftijd begonnen was. President Van Dam eindigde de Conferentie met een krachtige getuigenis van het Evangelie van Jezus Christus, en zijn liefde voor de apostelen van heden, die zo gewillig zijn de Heiland te dienen. Met de woorden „dat ook wij God zullen dienen” sloot hij zijn rede. „Wij danken U, Heer, voor Profeten” werd gezongen door de aanwezigen, en Ouderling Van Alphen sloot de conferentie met dankzegging.

Het koor zingt onder leiding van Broeder Halling, en de Z.H.V. vergadert gedurende de Conferentie van het Amsterdamse District. Onze hartelijke dank gericht tot Ouderling Rinze Schippers voor zijn medewerking photo's te maken van al de gehouden conferenties.

Op 23 November jl. was het conferentiedag in Den Haag. De avond te voren werd er reeds een vergadering voor het priesterschap en de Z.H.V. gehouden. Op Zondag morgen tien uur en ook weer 's middags om 4 uur kwamen de conferentiebezoekers bijeen in de zaal Apeldoornsestraat 149. Wij hebben er kunnen genieten van de fijne toespraken en de mooie muziek, naar voren gebracht door het Z.H.V.-Koor, het Haagse Gemeente Koor, het Zendingen kwartet en Zuster Schippers aan de piano. Onze Zendingenpresident en zijn familie en alle leden van het hoofdkantoor waren onze welkome gasten evenals vele bezoekers van buiten het district. Zij hebben allen bijgedragen om deze conferentie tot een waar succes te maken.

Broeder G. Olie opende de ochtenddienst met een bede om 's Heren geest en leiding gedurende de dag, zowel voor de sprekers en zangers, als voor alle aanwezigen. Daarna zong het Z.H.V.-Koor onder leiding van Zuster De Wolf „Nader Mijn God tot U”. Sprekers gedurende de morgen waren de volgende zendingen: John Siphema, Leonard Hesterman, Richard Taylor, Addy Gyr, Henry Bement, Joe Barton, Jack Van Ry, Richard Storrs en Albert Clark. Alle toespraken stonden in het teken van de vermaning: „Kiest U heden wien gij dienen zult..... Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen”. Sprekers brachten naar voren, dat wij een levende en persoonlijke God aanbidden in Wiens lichamelijke gelijkenis wij zijn geschapen en in wien allen verwant zijn, die Hem willen dienen zoals Hij gediend wil worden. Dit dienen betekent voortdurende waakzaamheid, opdat wij niet onverhoeds inslapen, het betekent nauwgezette voorbereiding met het doel onze tekortkomingen te overwinnen en waakzaam te zijn voor alle stromingen die ons van de goede weg kunnen afhouden; het betekent elkander onderwijzen en alle geboden Gods bewaren. En er is maar één weg die wij kunnen volgen teneinde het Koninkrijk Gods door de juiste poort binnen te gaan. De sprekers werden afgewisseld door muzikale nummers. Het Zendingenkwartet zong „Brightly Beams Our Father's Mercy”. Zuster Schippers speelde een prachtige piano-solo en het Z.H.V.-Koor besloot met het lied „Kom tot Mij”. Geëindigd werd met gebed door Broeder Grandjean uit Delft.

's Middags vroeg onze Haagse Gemeentepresident, Broeder Poolman, de zegen over de vergadering. Sprekers waren deze middag President Van Dam, Zusters Alice M. Brewer en Gay Folkerts en Ouderlingen Jim Condie, Roy Molen, Drew Van Wagoner en natuurlijk Glen Israelsen, de Districtsresident, in wiens bekwame handen de leiding van deze hele dag was. President Van Dam sprak over de eerste beginselen van het evangelie, die ook in alle dingen de eerste beginselen zijn van ons dagelijks leven. In het teken van dezelfde leuze als in de morgen, werden voorts nog de volgende waardevolle gedachten naar voren gebracht: dat het ideaal der dienstbaarheid aan God is, dat wij die grootheid en tezelfder tijd die nederigheid bereiken, die ons volgens het voorbeeld van Christus in staat stelt de voeten onzer medemensen te wassen, d.w.z. hen in liefde ook de allernederigste diensten te bewijzen die er van ons gevraagd kunnen worden. Zulk een grootheid, die de diepste ootmoed en nederigheid tevens insluit, kan alleen bereikt worden door zelfverloochening en zelfoverwinning, dagelijkse bekering en toepassing van de kennis van Gods bedoelingen in deze wereld, die wij ook steeds aan elkander dienen te onderwijzen; daarbij steeds de liefde en eenheid voor ogen te houden waarnaar wij allen streven en daarin door ons eigen gedrag voorbeelden zijn. In het onderhouden der geboden Gods staat bovenal de Liefde. Zonder de liefde zullen wij God nimmer kunnen behagen. Deze gedachten werden ook uitgedrukt in de liederen van het koor: „Cumorah” en „Wij Schamen Ons Des Heren Niet” en in het altijd aangrijpende lied „O, Mijn Vader”, dat door het Zendingenkwartet werd gezongen. Een lied des harten is als een gebed tot God. Wij hebben dit in de muzikale nummers van deze dag zeker kunnen voelen. Broeder Van Ry las de namen der Algemene Autoriteiten voor, welke door eenparigheid van stemmen werden ondersteund. Broeder Kamhoot uit Delft besloot de vergadering met gebed.

De bovenstaande photo's tonen de bijeenkomsten van het Priesterschap en de Z.H.V. die gedurende de Haagse districtsconferentie gehouden werden.

EEN DOOPFEEST

Reeds lange tijd bestond in het district den Haag een dringende behoefte aan een doopvont en zeker even lang werden plannen gekoesterd om in de kerkzaal van het gebouw „Liahona” een doopvont te bouwen. Dank zij de wel zeer belangrijke financiële steun van de kerkelijke overheid te Salt Lake City alsook door de offervaardigheid waarvan is blijk gegeven door de leden van de Kerk in het Haagse district, zijn deze plannen verwezenlijkt kunnen worden. Op 5 November jl. werd het doopvont feestelijk ingewijd met de doop van zeventien van God's kinderen. Nadat de gedoopten tot lidmaat van de Kerk waren bevestigd, hield de Zendingpresident, Don H. Van Dam, een toespraak, waarbij hij iedereen die hadden medegewerkt bedankte. Aldus een gedeelte van het verslag hetwelk wij van gemeente-secretaris W. L. Portielje hebben ontvangen.

Ouderling C. H. Westerhoff, gemeente-secretaris van Arnhem, stuurde ons bericht aangaande de plechtige doopdienst die op Zondag 23 November jl. gehouden werd. Negen personen van het District Arnhem werden gedoopt, en gedurende de avondvergadering bevestigd. Meer dan 150 personen woonden de dienst bij.

Op verzoek van Zuster Ada S. Van Dam, presidente der Z.H.V. in Nederland, plaatsen wij deze prachtige photo van de zingende moeders te Groningen, die onder leiding van Zuster Renstje Vanderlinden zoveel presteren.

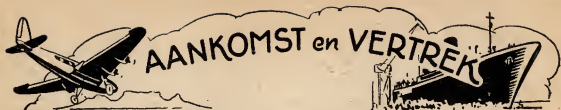
Van Zuster A. Osterloh, presidente van het Jeugdwerk te Arnhem, ontvingen wij een heel mooi rapport aangaande het werk aldaar. Zij leert de kinderen veel gedichtjes, welke zij veelal zelf schrijft. Hier volgt er één, die haar dichtkunst toont.

DE OGEN VAN MOEDER.

Ik zag twee grote zonnen,
Toen ik op aarde kwam.
De ogen van mijn Moeder,
Toen zij mij tot haar nam.
Ik werd aan haar gegeven
Door nog een groter Zon;
Mijn Vader in de Hemel
Die ook mijn hartje won.

Hij vroeg haar om te zorgen
Voor mij, ik werd haar kind;
Zij heeft twee grote zonnen
Waarin 'k Zijn liefde vind.
Zij zullen mij beschermen
Bewaken dag aan dag;
Tot weer de Zon zal komen,
Die mij het leven gaf.

Hij zal mij weder brengen,
Naar 't grote Hemelrijk;
Ik vind daar broeders, zusters,
We zijn allemaal gelijk,
En ook twee grote Zonnen
Die ik op aarde had,
Zal ik daar weder vinden,
Als eens mijn aardse schat.

Delbert Dickemore
Ogden, Utah

Norman Noorda
Salt Lake City, Utah

Donald Crofts
Richfield, Utah

Homer L. Jensen
Salt Lake City, Utah

Ouderling Dickemore. Aangekomen: 8 Mei 1950. Vertrokken: 11 November 1952. ✓
Werkzaam geweest in Leeuwarden, Emmen, Gent, Antwerpen, Apeldoorn, Ensche als G.P., Rotterdam-Zuid.

Ouderling Noorda. Aangekomen: 8 Mei 1950. Vertrokken: 11 November 1952. ✓
Werkzaam geweest te Amsterdam, Eindhoven, Amersfoort, Rotterdam-Zuid, Gouda als G.P.

Ouderling Crofts. Aangekomen: 8 Mei 1950. Vertrokken: 27 October 1952. ✓
Werkzaam geweest te Groningen, Utrecht, Hengelo, Den Haag, Dordrecht als G.P.

Ouderling Jensen. Aangekomen: 8 Mei 1950. Vertrokken: 11 November 1952. ✓
Werkzaam geweest te Den Haag, Haarlem, Nijmegen, Utrecht, Amsterdam-Noord, Groningen, Schiedam.

Van Ouderling Crofts hebben wij bericht ontvangen dat hij behouden en wel in zijn tehuis aangekomen is. Hij was genoodzaakt spoedig weg te gaan vanwege zijn gezondheid. Door bemiddeling van de Ster wenst hij zijn vele vrienden die hij in Holland heeft gemaakt, nogmaals te groeten en hartelijk te danken voor hetgeen zij voor hem hebben gedaan, gedurende zijn zendingswerk in Holland. ✓

Sipke Sijkema en Lamkje Visser vierden hun 54ste huwelijksdag op 21 Nov. jl. De leden der Zending en al hun vrienden wensen hun nog vele gelukkige jaren tezamen.

OVERLEDEN.

Koopal Leuwe, 27 October 1952 te Harlingen. *zie ook de stu 1953, bl. 93*

INGEZEGEND

Van Mannen, Menno Petrus, 2 November 1952 te Utrecht.
Leijenaar, Siebrechtje Elza, 3 Augustus 1952 te Leeuwarden.
Engels, Bruce Herbert Ralph, 2 November 1952 te Den Haag.
Meyer, Irene, 2 November 1952 te Rotterdam-Z.
Kleyn, Eduward Gerard, 9 November 1952 te Zaandam.
Van den Brink, Pieter Floris Bechier, 9 November 1952 te Zaandam.
Brul, Henriëtta Frieda, 2 November 1952 te Groningen.

DE SCHEPPING

Maar 't onweer drijft over. De kimmen verbleeken:

Weër schemert het licht..... Maar een nevel verscheen!

Hij zwelt en verdikt zich — zijn dampbobbels breken,

En loopen in één.

Gods wondervermogen

Bereidt in den hoogen

't Verjongende Bad!

Daar biggelt en spat.

Daar vallen, daar hupplen,

Daar stuiven de druppelen,

Daar vliegen de stralen van 't levendig Nat!

Zij ruischen, zij plasschen,

Tot stroomen gewassen, —

Al 's Hemels fonteinen ontzeeglen heur schat!

O Regen!

O Zegen!

Oneindig meer waard

Dan 't kostlijk metaal, door Gods wijsheid begraven,

Maar — immer te vroeg! — door begeerlijke slaven

Ontwoekerd aan de aard'!

J. J. L. ten Kate